

K·MEO

QUE VE EL LLOP...

Jo, el President Puigdemont

Tornar no sé si tornaré, però empenyar empenyo. Ah què sí? Quan era President a casa parlava menys perquè no em feien cas. Ara la distància ha amplificat els meus missatges, siguin els que siguin, i ho aprofito. M'agrada trobar-me a la premsa nacional, en especial a l'espanyola. Em tracten tan malament que al final semblarà que sigui important. Ja veus, qui ho havia de dir. Llegeixo la premsa ben d'hora ben d'hora i al migdia la seu de Junts ja té dos comunicats meus. No se'n saben avenir.

També és veritat que Espanya m'ajuda molt. Els estius són durs de pelar a nivell informatiu, si no t'hi fixes molt et pots quedar sense discurs, però Espanya és una caixa de sorpreses i tan bon punt arriba la calor, em donen carnassa a dojo. Primer em deixen fora de l'amnistia i ara es posen a discutir sobre l'execució pressupostària de l'any 23. Sembla que ho facin expressament. La de coses que puc

dir només amb aquestes dues notícies i la de coses que puc emmerdar. D'entrada faré que Junts es carregui els pressupostos de l'estat pel proper any. M'agrada carregar-me pressupostos. És com pispar-li la bossa de caramels a un company i després dir que ha estat el de l'altre pupitre. Genial.

I a sobre, tinc raó. Només un 45% de l'establert per l'Estat es va executar a Catalunya mentre que a Madrid en va destinar un 210%. Vergonyós! A partir d'aquests números pots dir el que vulguis, si de veritat tingués als russos a Andorra fins la independència aconseguiria després d'un lladronici de tal magnitud.

"Els vots dels catalans que ens han fet confiança no poden anar a consolidar aquesta injustícia", he dit. Ah que és una frase maca? I plena de missatges: recordo que un grupet de catalans

encara ens va votar i alhora reivindico el respecte de Junts a la seva memòria. La frase la vaig pensar jo solet.

El temps de Brussel·les fa pensar molt. Reconec que m'ha anat molt bé, m'ha fet madurar i tenir sempre raó. Hi tornaré de vacances quan ja estigui a Espanya. Espero amb candeletes que un d'aquests jutges bandolers que corren per terres espanyoles, em faci detenir una altra vegada quan vagi a comprar el diari. Ja tinc el discurs preparat.

Des de la boira belga es veu tot més clar. De fet la política només fa canviar al polític. La societat és una altra cosa.

Des de l'exili vergonyant, salut companys, o sigui, que Déu estigui amb vosaltres.

GARSA PROSTÀTICA

GANES D'EMPRENYAR

La UE ordena ampliar el delta del Llobregat

Al principi fou terra ufanosa compartint espai amb aigües netes, aus que hi habitaven i d'altres que hi feien temporal estada en els seus llargs viatges migratoris. Es coneixia com el Paradís, secció 007895 corresponent al Delta del Llobregat. Ara queda poca aigua tota contaminada i les aus hi passen de puntetes. És l'aeroport del Prat.

Del principi fins ara l'especulació ha anat encerclant la zona humida, assecant-la, construint-hi al costat fàbriques i habitatges, els governs hi han fet passar camins de ciment i com que encara en quedava un trosset força pla, el van utilitzar per fer-hi arribar uns ocells grans anomenats avions. Un negoci la desaparició del Delta.

El Paradís però s'acaba, l'ambició no. Del Delta només en queda un toll amb un ànec sord de tants avions i amb còlics estomacals pels plàstics que formen part de la seva innovadora dieta. Francament, el Delta a hores d'ara és una merda de Delta.

Periòdicament els governs tips d'escoltar les

protestes de quatre sonats ecologistes, demanaven a Europa suports econòmics per salvaguardar aquella terra. Alhora però continuaven esquarterant el Delta. Ara unes parcel·les per una fabriquetta, ara un tollet per abastir d'aigua la guingueta d'un bon amic... i de sobte la gran emergència, la necessitat d'absorbir més vols d'ocells grans perquè deixessin a milions de turistes ansiosos de conèixer la cultura catalana. Des d'aleshores tots els esforços del poder han consistit en acabar per sempre amb el puto Delta i el puto ànec que hi resta.

La tossudesca de la natura els fa difícil la feina. Mirin per on mirin, projectin per on projectin afecten una cantonada de reserva ecològica. "La mare que va parir al Delta" és el lema que penja en totes les parets dels organismes de planificació territorial.

I quan la cosa estava més difícil que mai, ve la comunitat europea i recorda a les autoritats catalanes que prop de

Barcelona tenen un tros de terra humida que cal preservar. Seran imbècils els europeus! Van donar diners, és veritat, per salvar al delta però també en van donar per instaurar la democràcia i seguim amb el President de vacances. A què els ve ara preocupar-se per un trosset de geografia gairebé amagada entre progrés i màfia?

Com a societat conscienciada que som, Karlitus s'ha ofert per fer-se càrrec de l'ànec. Ja només quedarien quatre tolls d'aigua bruta que amb un parell d'abocaments incontrolats quedarien dissimulats per sempre. I una vegada trobada l'explicació científica segons la qual els Deltas s'assequen per voluntat pròpia, ja podríem ampliar l'aeroport i el que fes falta. I a Europa, que la bombin com va dir el Trias als seus col·legues.